

Ilgaz Gümüştaş

Zugzwang

Satranç, Satranç için mi?

Lisede en çok karşılaştığımız soruydu: Sanat sanat için midir, sanat toplum için midir?

Edebiyat öğretmenime sormuştum o zaman. İyice düşündükten sonra bana bakmıştı ve cevabı zor demişti. Oysa ben o gün de bu gün de aynı şeyi düşündüm. İnsan olmadan sanatın hiçbir değerı yoktu. Bir yerlerden hişt* sesi gelmeliydi ki, hayat anlam kazansın. Bize bu dünyada yalnız olmadığımızı hissettirsin. Ve yıllar sonra aynı soruyu satranca sordum. Acaba her şey satrancı daha güzel oynayabilmek için miydi? Turnuvada ismimin en üst sırada yazılması için miydi bütün bu çalışmalarım? Önemli olan Sicilya Savunması'nın Najdorf varyantının on ikinci hamlesi miydi? Oyunsonudaki Kale finali miydi?

Kuşkusuz hayır. Ben satrancı her zaman sevdim. Hiç bir zaman maç yapmayacağımı bilsem bile her gün sabahtan akşama kadar satranç çalışabilirdim. Çalıştım da. Gece uykuya daldıktan sonra rüyamda maç yaptım. Pozisyonu o kadar net gördüm ki sabah kalkıp analiz yaptım. Satranç öğrenmek her zaman çok zevkli bir tutku oldu benim için. Ama asla rakibim olmadan düşünmedim bu oyunu. Elini sıkmadan başlamadım hiçbir oyuna. Rakibimle maçtan sonra birlikte analiz yapmayı sevdim. Maç yaptıktan sonra sanki bir parçam artık onunlaydı. Turnuvanın diğer maçlarında kaç puan aldığını takip ettim. Satranç her zaman iki kişilik bir oyun oldu benim için. Satranç insan içindi. Rakibime kaybettikten sonra tebrik etmek için ve bisküvimden bir parça ikram edebilmek için...

*hişt :sait faik'in bir öyküsü